

Teodor Križka

**Jozefovi Šturdíkovi
na 25. výročie jeho úmrtia**

*Nesmierna ruka prikrýva mi oči,
priepastné jamy, čerstvé švy a jazvy,
nezahojené ako na úbočí
tabule, z ktorých vystrieľali názvy.*

*Cítim tie dlane, modro vyklenuté.
Ste to vy, zdá sa, ale vy to nie ste.
Je to však ako nežné spočinutie
v náručí ticha po úmornej ceste.*

*Tie dlane sa mi prepaľujú kožou,
ach, tie dve veľké, nedozerné dlane
s tisícmi nežných bôľhojivých nožov.
A veď ja sám sa strmhlav vrhám na ne.*

Miesto posledného odpočinku národného umelca Jozefa Šturdíka, 25. výročia jeho odchodu do večnosti.

Geniálny náhrobok vytvoril mladý kresťanský sochár Viliam Loviška z vďaky, že sa ho ako mladého sochára veľký majster v pohnutých časoch zastal. Je na ňom do trojrozmernej podoby prevedená personifikovaná podoba krásy a poézie, ako sme na ňu zvyknutí zo Šturdíkových ilustrácií a obrazov.

Pastorále
Ladislavovi Hanusovi,
ktorého Rozprava o kultúrnosti mi je kultúrnym evanjeliom

*Slovenská zem, tá vôňa oblakov,
čo krvavia sa o útesy Tatier,
keď postriebri ich úsvit alpakou,
no a tých chutí! Spomínate, páter?!*

*Stáli sme na brehu a spod nôh breh
uplýval s riekou k diaľkam do meandrov.
Na tváre padali nám stovky pieh
a biely anjel utieral ich handrou*

*cez polovicu nebies, krásny, hlboký.
A v Tatrách, vežiach sľudového chrámu,*

*zažali lustre, vitráž, obloky,
a Kráľovnú sme čakali, a Dámu.*

*Aj dnes tu stojím, ale bez vás, sám.
Počúvam piesok. Koľko je to rokov,
čo šuchot vašich nôh tu nebol klam.
Rovnako svietia lustre do oblokov.*

*Srdce však mlčí, nevypovie nič,
iba sa chvie, tak vznešene a s vďakou,
na brehu vrúb, tých starých spovedníc
hladinných hmieľ, a volaviek, a rakov.*

Ruženec s biskupom
Pavlom Hnilicom

*Pod pazuchy ma vzal, a za ruku, on, biskup,
viedol ma alejou, tou do starého parku.
Bolo to, akoby mi požehnával: Vystúp
na Kalváriu! Raduj sa! A nezmeň ani čiarku*

*na Písme v srdci... Bolí len, čo srdcu luhá.
Pomaly sme šli, preberajúc ružencové zrnká.
A keď sa rozpršalo, zjavila sa dúha
v hojivom jase večerného slnka.*

*Vyčírilo sa v korunách a v šerosvite kmeňov.
Zostávam verný, ako on bol verný.
Iba v tých tieňoch nad otcovskou zemou
kraj pod nohami po ňom viacej osirel mi.*